

Viktor Pisanski
ODVJETNIK

III Vrbik 9, HR-10000 ZAGREB

tel: +385 1 6040 818

fax: +385 1 7771 230

e-mail: viktor.pisanski@odvjetnik-pisanski.hr

LIKVIDUS d.o.o. – u stečaju
Domovinskog rata 49
21000 SPLIT

stečajni upravitelj g. Štefan Rola

Poštovani,

na Vaš zahtjev dostavljam Vam kratku analizu spora koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Dubrovniku po tužbi Likvidus d.o.o. – u stečaju protiv RAIFFEISENLANDESBANK KARTEN – Rechenzentrum und Revisionsverband pod brojem P-150/2019.

Uvodno treba kazati kako je u ovome trenutku zapravo nedefiniran sam tužbeni zahtjev o kojem bi sud trebao odlučivati, s obzirom da je isti nakon upuštanja tuženika u raspravu izmijenjen (postavljen je novi zahtjev), a čemu se tuženik usprotivio. S obzirom da je tuženikov pristanak za promjenu tužbenog zahtjev nakon upuštanja u parnicu neophodan, mišljenja sam da će sud odlučivati samo o tužbenom koji je originalno postavljen u tužbi. Uostalom, rok za podnošenje tužbe na koju je uputio stečajni sud je već bio istekao u trenutku postavljanja dopunjenog tužbenog zahtjeva pa i s te osnove ne bi bilo moguće raspravljati o tom novom, proširenom tužbenom zahtjevu.

Isto tako, prema stajalištu sudske prakse, tužbeni zahtjev u tužbi koju podnosi stečajni dužnik mora glasiti na „utvrđenje osnovanosti osporavanja“ prijavljene tražbine. Iz sadržaja tužbe proizlazi da se ona prvenstveno odnosi na valjanost odnosno dopuštenost same prijave tražbine, kao i ovlaštenja za zastupanje stečajnog (ujedno i razlučnog) vjerovnika u postupku prijave tražbine. Moj je stav kako je isključivo stečajni sud ovlašten utvrđivati te okolnosti te da nakon pravomoćnosti rješenja o ispitanim i utvrđenim tražbinama više nije moguće osporavati valjanost same prijave. Uostalom, i postojeća sudska praksa ide za tim, kako sam naveo, da se u parnici raspravlja samo o osnovanosti osporavanja tražbine, pri čemu je ta tražbina prethodno ispitana od strane stečajnog upravitelja i stečajnog suda.

Osim toga, u tužbi se osporava i valjanost isprava na kojima tuženik temelji svoju tražbinu u smislu ovlaštenja tuženika za obavljanje poslova iz kojih je nastala tražbina. Smatram da se ova argumentacija ne može koristiti u poslovanju između poslovnih subjekata (trgovaca), već isključivo u slučaju da je jedna ugovorna strana potrošač (dakle fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost). Svojedobno je egzistirao Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom, no tijekom trajanja ovoga spora (27.11.2020.) je odlukom Ustavnog suda RH prestao važiti. No, i taj zakon ne bi bio primjenjiv u ovome predmetu zbog činjenice da su ugovori iz kojih proizlazi tražbina sklopljeni izvan Republike Hrvatske. U ovome dijelu moram ukazati i na činjenicu, da je osporavanjem ugovorima o kreditu ugovorena nadležnost suda u Republici Austriji pa i s te osnove nije moguće voditi spor pred sudom u RH po bilo kojim drugim

osnovama, osim pred trgovačkim sudom koji vodi stečajni postupak i to samo radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine stečajnog vjerovnika.

Nadalje, još u samoj tužbi postavljen je *alternativni* tužbeni zahtjev, za slučaj da sud ne prihvati osnovni tužbeni zahtjev. Prema daljnjem stajalištu sudske prakse, nije dopušteno postavljanje takvih *alternativnih* tužbenih zahtjeva u ovakvoj parnici, već se u njoj može raspravljati isključivo o osnovanosti osporavanja tražbine.

Ovdje moram ukazati i na to, iako to vjerojatno nije odlučujući moment, da je tražbinu stečajnog vjerovnika moguće osporavati samo iz razloga koji su navedeni u postupku ispitivanja tražbine. U rješenju stečajnog suda br. St-272/2019 od 13.02.2019. navedeno je da razlog osporavanja konkretne tražbine postojanje jedne druge parnice (za proglašenje ovrhe nedopuštenom), a koja je u međuvremenu završena na način da stečajni dužnik nije uspio sa svojim zahtjevom. Takvo tumačenje bi tužbu u uvodno označenom predmetu možda činilo i nedopuštenom.

Konačno, vezano uz pitanje parničnih troškova, navodim da se isti određuju prema vrijednosti predmeta spora, a on u ovom slučaju iznosi 80.875.853,24 kn, što znači da svaka parnična radnja poduzeta po odvjetniku (pristup ročištu, sastav obrazloženog podneska) iznosi 10.000 bodova, odnosno 100.000 kn, uvećano za PDV.

Zaključno, mišljenja sam da su šanse stečajnog dužnika za uspjeh u ovome sporu vrlo male ili, bolje rečeno, nisu realne.

S poštovanjem,

U Zagrebu, 13.4.2022.